

SMARAGDOVÁ DESKA I:

Historie Thotha, Atlanřana

Já, *Thoth, Atlanřan*, mistr mystérií, strážce záznamů, mocný král, mág, žijící z generace na generaci, chystám se vložit do *Síní Amentí*, ustanovené jako pomoc těm, kteří přijdou potom, tyto záznamy moudrosti *Velké Atlantidy*.

Ve velkolepém městě *Keor* na ostrově *Undal* v čase dávno minulém, započal jsem tuto inkarnaci. Ne jako malí lidé současného věku, žili a umírali mocní *Atlantidy* spíše z aeonu na aeon, obnovujíc své životy v *Síních Amentí*, kde řeka života teče bez přestání vpřed.

Stokrát jsem sestoupil po temné cestě vedoucí ke světlu a stejně tak mnohokrát vystoupil z temnoty do světla, schopnosti a síly obnovené.

Teď na čas sestupuji a člověk *Khému* (*Khém* je starověký Egypt, pozn. překl.) víc mě nepozná. Avšak v čase dosud nezrozeném znovu povstanu, mocný a vlivný, žádající zúctování od svých následníků. Potom si dej pozor, ó člověče z *Khému*, pokud jsi falešně zradil moje učení, svrhnu tě z tvých výšin do temnoty jeskyň, odkud pocházíš. Nevyzrad moje tajemství člověku ze *Severu*, ani člověku z *Jihu*, neb dostihne tě moje kletba. Pamatuj a dbej na má slova, že se jistě jednoho dne vrátím a vyžádám to, co jsi střežil. Vždy, dokonce z místa za časem a za smrtí, odměním či ztrestám tě podle zásluhy. Skvělý byl můj lid v dávných dnech, skvělý v porovnání s malým lidem kolem mně teď, poznajíc moudrost starého, hledajíc hluboko v srdci nekonečna poznání, které přináleželo mladosti *Země*. Byli jsme rozumní díky moudrosti *Děti Světla*, které u nás přebývali. Silní díky moci vycházející z věčného ohně. A největší ze všech dětí člověka byl můj otec, *Thotme*, strážce velkého chrámu, spojnice mezi *Děti Světla*, které pobývali uvnitř chrámu a rasami člověka, které obývaly deset ostrovů. Hlásná trouba, po těch třech, *Obyvatelích Undalu*, mluvící ke Králům hlasem, který je třeba poslouchat.

Tam jsem vyrostl z dítěte v muže, otcem zasvěcovaný do starých mystérií, dokud nevzplanul vnitřní oheň moudrosti, dokud nezahořel pohlcujícím plamenem. Až v jeden

velký den přišel rozkaz od *Obyvatele Chrámu*, že budu přiveden před něho. Jen několik dětí člověka pohlédlo do oné mocné tváře a žili už ne jako synové člověka, ale jako *Děti Světla*, kdy nejsou inkarnovány ve fyzickém těle.

Byl jsem vybrán ze synů člověka, vyučován *Přebývajícím*, aby jeho záměry mohly být splněné, záměry v lůně času ještě nezrozené. Dlouhé věky jsem pobýval v Chrámu, učil se stále víc a víc moudrosti, dokud jsem taky já nepřistoupil ke světlu vydávanému velkým ohněm. Naučil mě cestě k *Amentí*, podsvětí, kde sedí mocný král na svém trůnu moci. Před *Pány Života* a *Pány Smrti* hluboko jsem se v úctě poklonil a dostal jsem jako dar Klíč Života. Byl jsem osvobozen ze *Síní Amentí*, nesvázaný smrtí, koloběhem života. Cestoval jsem daleko ke hvězdám, kterým se prostor a čas stali nicotou. Potom jsem zhluboka pil z poháru moudrosti, podíval se do srdcí lidí a objevil větší tajemství a byl jsem potěšen. Protože jen v *Hledání Pravdy* mohla moje *Duše* být klidná a vnitřní plamen uhaslý.

Během věků co jsem žil, dívajíc se na druhé okolo, jak ochutnávají z poháru smrti a znovu se vrací ve světle života. Postupně z *Království Atlantského* přecházeli vlny uvědomění, které byly zajedno se mnou jen proto, aby byly nahrazené zrodem nižší hvězdy.

Podle zákona, slovo Pána vyrostlo v květinu. Myšlenky *Atlantánů* začaly upadat do temnoty, až nakonec povstal jeho hněv z jeho *Agwanti*, *Přebývající* (toto slovo nemá žádný anglický ekvivalent, znamená stav nestrannosti, pozn. ze zdrojového překladu) hovoří *Slovo*, volá sílu. Hluboko v srdci *Země* synové *Amentí* uslyšeli a poslouchají, přímo mění květ ohně, který hoří věčně, mění a posouvají, používají *Logos* (latinský výraz pro slovo nebo řeč; pozn. překl.), dokud ohromný oheň nezměnil svůj směr.

Přes svět se potom převalili ohromné vody, topící a zalévající, měnící rovnováhu *Země*, dokud nezůstal jen *Chrám Světla* stojící na ohromné hoře *Undal*, stále se tyčící nad vodami, někde tam byli ti, kteří byli živí, zachráněni před přívaly proudu.

Potom mě zavolal Pán, pravil: „*Shromáždí můj lid. Uměním, které si se naučil, převed' jej vodami, až dosáhnete zem zarostlých barbarů, žijících v jeskyních pouště. Tam rozviň plán, který už poznáš.*“

Shromáždil jsem tedy svůj lid a nastoupili jsme na obří koráb Pána. Nahoru vpluli jsme do rána. Tmavý pod námi leží Chrám. Náhle povstaly nad něho vody. Ustanovený do času, zmizel z povrchu *Země*, ohromný Chrám.

Rychle jsme letěli vstříc rannímu slunci, dokud se pod námi nerozprostřela zem dětí *Khému*. Zuříc, přicházeli s kyjemi a oštěpy, pozdvihnutými v hněvu, aby zabili a zničili *Syny Atlantidy*. Potom jsem pozdvihl svou hůl a zaměřil vibrační paprsek, zasahujíc jich na místě jako úlomky kamene hory. Promluvil jsem k nim potom klidně a v míru o síle *Atlantidy*, hovoříc o tom, že jsme děti *Slunce* a jeho poslové. Zastránil jsem jich ukázkou zázračné vědy a uvolnil je až v okamžiku, když se plazili u mých nohou.

Dlouho jsme žili v zemi *Khém*, dlouho a ještě déle. Když jsme poslouchali příkazy *Pána*, který ač spí, žije věčně, poslal jsem *Syny Atlantidy*, vyslal je mnohými směry, aby z lůna času znovu mohla povstat moudrost u jejich dětí.

Dlouho jsem žil v zemi *Khém*, činíc velká díla z moudrosti uvnitř. Děti *Khému* rostli ve světle poznání. Odstřelil jsem potom cestu do *Amentí*, aby jsem si mohl zachovat svou moc, žije věk za věkem *Slunce Atlantidy*, udržuje moudrost, uchovává záznamy.

Velcí vyrostli synové *Khému*, podrobovali si okolní lid, dorůstali pomalu v silách Duše. Teď jdu na čas z jejich středu do tmavých síní *Amentí*, hluboko do síní *Země*, před *Pány Moci*, znovu tváří v tvář *Přebývajícimu*.

Vystoupil jsem vysoko nad vchod, vstupní bránou, vedoucí dolů do *Amentí*. Jen málokdo by si tam s odvahou troufl, jen pár jich prošlo portálem do tmavé *Amentí*. Vystoupil jsem přes přechod, Já, mocná pyramida, použil jsem sílu, která překoná sílu *Země* (gravitaci, pozn. ze zdrojového překladu). Hluboko a ještě hlouběji umísťuji silový dům či komoru, z něj jsem vyřezal kruhový přechod sahající téměř až k velkému vrcholu. Tam ve vrcholu položil jsem křišťál, vysílající paprsek do „Časoprostoru“, přitahující sílu mimo éter, koncentrující se nad branou *Amentí*. (Podívej se na Velkou Pyramidu od Doreala, pozn. ze zdrojového překladu.)

Vybudoval jsem další komory, všechny zdánlivě prázdné a přece uvnitř skryté klíče do *Amentí*. Ten, kdo by si odvážně troufl do tmavých říší, nechť je nejdříve očištěn dlouhým pústem. Ulehne do kamenného sarkofágu v mé komoře. Potom mu odhalím velká mystéria. Brzy bude zaveden na místo setkání se mnou, setkám se s ním dokonce v temnotách *Země*, Já, *Thoth*, *Pán Moudrosti*, setkám se s ním, ochráním ho a setrvám vždy s ním.

Vystavěl jsem *Velkou Pyramidu* podle vzoru pyramidy zemské síly, hořící věčně, aby taktéž ona mohla přetrvat věky. Do něj jsem vestavěl moje poznání „Magické Vědy“, aby jsem tu směl být, když se znovu vrátím z *Amentí*. Vždy, zatím co spím v *Síních Amentí*, moje duše se bude inkarnovat svobodně se potulujíc, žijíc mezi lidmi v této anebo jiné formě. (*Hermes, trojzrozený*)

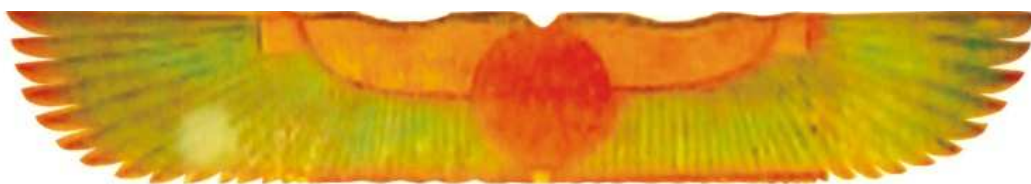
Jsem *Vyslancem Země Přebývajícího*, plnicí jeho nařízení, aby člověk mohl být pozdvižen. Teď se vracím do *Síní Amentí*, zanechávajíc za sebou něco z mojí moudrosti. Chraňte a uchovejte nařízení *Přebývajícího*: Pozdvihněte své oči jen světlu vstříc. Určitě časem budete v jednotě s *Pánem*,

určitě právem budete v jednotě s *Pánem*,

určitě právem budete v jednotě se *Vším*.

Teď vás opouštím. Poznáte moje nařízení, uchovejte je a buďte nimi a já budu s vámi, pomáhající a doprovázející vás do Světla.

Teď se přede mnou otevírá portál. Scházím dolů do temnoty tmy.

Smaragdové desky *Thotha Atlanřana*, překlad a interpretace: Doreal, DOSLOVNÍ PŘEKLAD A INTERPRETACE JEDNOHO Z NEJSTAROBYLEJŠÍCH A NEJTAJNĚJŠÍCH VELKOLEPÝCH DĚL STARODÁVNÉ MOUDROSTI
Zdroj: <http://www.chapeltibet.cnchost.com/ct/Tablets.html#Tablet%20I> © 2008 www.cez-okno.eu Překlad ze slovenštiny: Ptaħ Korektury: Izis